

Chương 3: Màu xanh lam rất hợp với chị

“Cảm ơn anh đã tặng em “sự ngạc nhiên thú vị”, khiến em nhận ra chức năng của tim mình vẫn hoạt động tốt.” Phong Lan không hề nhìn Chu Đào Nhiên mà chỉ tập trung xoay xoay chiếc ly pha lê trước mặt mình. “Hôm nay trông em vẫn rực rỡ hấp dẫn như thế, xem ra cuộc sống của em tốt hơn so với anh nghĩ nên anh yên tâm rồi.” Chu Đào Nhiên rõ ràng hiểu được Phong Lan nói đến đám cưới sắp tới của anh ta, nhưng anh ta lựa chọn cách tránh né không nhắc đến chuyện đó vào lúc này. Anh ta thận trọng mở lời khen người yêu cũ: “Màu xanh lam rất hợp với em.” Lời khen của anh ta rất chân thành, chiếc váy liền bằng lụa tơ tằm mà Phong Lan mặc khiến thân hình cô lộ ra đường cong tuyệt đẹp dưới ánh đèn, tôn lên làn da trắng muốt, mịn màng.

Phong Lan hồ hững nói: “Anh nói như thể anh quan tâm đến em lắm vậy. Em đẹp em tốt chẳng phải vì anh, cũng chẳng liên quan gì đến anh.” Từ xưa đến nay trong cuộc sống, cô đều rất tinh tế tỉ mỉ, mỗi ngày đều dành chút thời gian, công sức để thể hiện những ưu điểm tốt đẹp nhất của mình. Tại sao lại không chứ? Nhất là trong tình huống như ngày hôm nay. Thắng thua chưa bàn đến, ít nhất về hình thức là phải xinh đẹp đã. “Đem độc thân của chú rể trước ngày cưới chẳng phải là nên mở tiệc thác loạn với anh em bạn bè sao? Hay là trong mắt anh, bạn gái cũ đã biến thành người đồng giới với anh rồi?”

Chu Đào Nhiên bối rối vò tóc. “Anh nói không lại được với em. Phong Lan, anh vẫn luôn tìm cơ hội để nói lời xin lỗi em.”

“Xin lỗi? Không cần thiết. Anh có quyền lựa chọn mà. Anh cho rằng em đau khổ nên đến tìm anh à? Chẳng qua vì em tò mò thôi. Nếu như anh có chút nào đó cảm thấy có lỗi với em thì làm ơn hãy thành thật trả lời em một câu hỏi.”

“Tại sao lại lấy vợ ư?”

“Đúng thế!” Phong Lan khẳng định một cách rắn rỏi, trước khi nghe câu trả lời, cô uống một ngụm rượu rồi ngay lập tức nhíu mày. “Lại còn pha lẫn Sprite, Chu Đào Nhiên, khẩu vị của anh tệ thế này sao?!” Chu Đào Nhiên ra hiệu cho nhân viên pha chế đồ ly khác, anh nhìn Phong Lan, nói: “Em có còn lần đầu nhớ chúng mình gặp nhau ở nhà hàng cầu em không? Anh cảm thấy em như một nữ thần...”

Phong Lan đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, hàng lông mày dựng ngược.

“Hừ! Tại tôi dựng cả lên rồi đây, anh định tâm sự với tôi những chuyện

này à?”

“Em hãy để cho anh nói hết đã, anh thực sự luôn coi em như một nữ thần. Vấn đề là ở chỗ đó, em tốt đẹp thế, anh có thể yêu nữ thần nhưng không thể tưởng tượng nổi cưới một nữ thần thì sẽ như thế nào.” “Chu Đào Nhiên, trước đây anh chưa bao giờ đạo đức giả như vậy, mẹ kiếp. Không yêu là không yêu, anh cứ đàng hoàng đồng ý mà thú nhận, chúng ta quen nhau rồi chia tay, chẳng ai trách móc ai. Tại sao trước đây anh lại nhận mình theo “chủ nghĩa không kết hôn” để chống chế với tôi? Thật nực cười!” Phong Lan giữ chặt lấy bàn để kiềm chế cơn giận. “Trước đây đúng là anh không muốn kết hôn.”

“ Là không muốn kết hôn với tôi.”

“Được rồi, được rồi, anh công nhận, em đã hài lòng chưa?” Chu Đào Nhiên luống cuống bức bối cởi một khuy áo sơ mi ra. Phong Lan đau đớn nhận ra chiếc áo anh ta mặc đang mặc trên người chính là chiếc nhãn hiệu Canali cô đã tặng dịp lễ tình nhân năm nay.

Dường như nhận ra được suy nghĩ của cô hiển hiện ra trong ánh mắt, Chu Đào Nhiên cúi đầu nhìn chiếc áo sơ mi của mình, cười gượng gạo. “Vợ sắp cưới của anh cũng biết chiếc áo này là của em tặng, suýt nữa đã lấy kéo cắt nát. May mà mẹ vợ anh lên mạng tra giá, bảo cô ấy thôi đừng làm thế, nên cô ấy không cắt được nữa. Phong Lan, nếu là em, anh chắc chắn em sẽ chẳng hề đắn đo do dự vứt nó luôn vào thùng rác, không mất công đi tìm kéo làm gì. Anh thích em nên thích cả quà em tặng, nhưng anh có cần phải mặc áo sơ mi có giá ba nghìn tệ không? Mẹ kiếp, anh mặc mà cả ngày chỉ lo nó bị bẩn... Vì em muốn nghe anh nói thật nên anh kể với em như vậy, ở bên cạnh em, ngày nào anh cũng điều chỉnh bản thân để phù hợp với em, ngày nào anh cũng tự hỏi mình liệu đã làm đúng mọi điều chưa. Anh không dám ngủ dậy muộn như trước nữa, làm việc gì cũng không dám vừa làm vừa chơi, anh sợ ánh mắt soi xét của em, như lúc này đây, y hệt như vậy! Có một thời gian, cứ nghe thấy tiếng giày cao gót của em là cả người anh lại nổi da gà, dù đang mệt mỏi cũng phải lên dây cót tinh thần, anh không dám lấy em làm vợ, vì sợ một ngày nào đó em sẽ thất vọng về anh.”

“Nói cho cùng vẫn là tại tôi. Tôi đã trách anh điều gì, đã ép anh điều gì đâu.”

“Em không cần nói. Ai cũng có mắt mà.”

“Cô ta tên là Phùng Oánh à? Cô ấy khiến anh được sống thoải mái tự tại phải không? Cho nên không cần phải diễn vở kịch sợ kết hôn của anh cho cô ấy xem nữa?”

“Nói thật cho em hay, ban đầu anh cũng không có ý định kết hôn với Phùng Oánh.”

“Cuối cùng thì sao?”

Chu Đào Nhiên cũng uống một ngụm rượu lớn. “Cuối cùng anh cũng không thắng nổi sự giày vò của cô ấy, khóc lóc vật vã làm mình làm mẩy, đi đâu làm gì cô ấy cũng bám theo, nói chia tay thì dọa tự tử. Anh định bỏ thật thì mẹ cô ấy bảo anh đùa giỡn với tình cảm của con gái bà, bắt anh phải chịu trách nhiệm với cô ấy. Anh bị trói chặt quá không còn cách nào khác. Hơn nữa, trong thời gian xa em, anh cũng đã nghĩ rất nhiều, em nói đúng, con người cần có một cảm giác là mình thuộc về ai đó, có tuổi rồi thì càng cần có nhu cầu được thấy mình cần thiết với anh đó. Có một giai đoạn anh bị cô ấy ép quá, đành cắn răng nhắm mắt đưa chân, đồng ý cưới. Thôi thì cứ lấy đại một người. Cô ấy cũng rất tốt, toàn tâm toàn ý với anh, anh nói nhăng nói cuội gì cô ấy cũng thấy vui, làm cái gì cô ấy cũng cho đó là tốt nhất. Sống đơn giản qua ngày, vợ chồng chấp nhận nhau không ai ghét bỏ ai.”

“Nói thế vẫn là tại tôi mà khiến anh như vậy.” Phong Lan lắc đầu, thoáng có cảm giác ghen ghen khi nhìn người đàn ông vừa lạ vừa quen này. Anh ta cắt tóc ngắn hơn, chân râu bắt đầu mọc ra, gương mặt vẫn sáng sủa, khôi ngô như trước. Lần đầu tiên cô gặp anh ta, lúc đó để tiết kiệm tiền mua bộ ống kính máy ảnh, anh ta ăn uống thất thường, thể mà vẫn hơn hờ vô tư chẳng cần biết đến chuyện gì khác. Ban đầu cô yêu anh ta là bởi anh ta có những điểm mà cô không có. Người đàn ông mà trong lòng cô luôn nghĩ là trầm tĩnh ít nói, nhưng phóng khoáng không bị trói buộc bởi các quy củ, là do cô lâu này chưa bao giờ hiểu đúng về con người anh ta, hay vì cô đã tự tay thay đổi anh ta thành con người mà cô hoàn toàn xem thường như thế này?”

“Nếu như lúc đó tôi cũng khóc lóc bám riết lấy anh như Phùng Oánh, anh sẽ cưới tôi chứ?”

“Em không làm thế đâu. Phong Lan, em sẽ chỉ nói anh có quyền lựa chọn. Mỗi lần chúng ta cãi nhau, câu mà em hay nói nhất chính là “chúng ta hãy tĩnh lặng lại”.”

“Tôi hỏi là, anh có cưới hay không?”

Chu Đào Nhiên lại dốc hơn nửa ly rượu vào miệng, cuối cùng cũng gật đầu nói: “Chắc là có, ai mà biết được!”

Phong Lan tự rót đầy ly rượu của mình, im lặng hồi lâu rồi cất tiếng thở dài, nói khẽ: “Tôi hiểu cả rồi...Đào Nhiên, chúng ta vẫn chưa chính thức nói câu chia tay, đúng không?”

Chu Đào Nhiên đáp lời cô bằng ánh mắt đã ngà ngà say, gương mặt cô như nước, giọng nói cô dịu êm. Đã lâu lắm rồi anh ta không được nhìn một Phong Lan như thế, không tìm được những đợt sóng đang dâng lên trong lòng, anh ta đưa những ngón tay mình đặt lên tay cô. “Ừ:

“Vậy thì chúng ta chia tay đi. Là tôi nói trước nhé.”

Chu Đào Nhiên đã say.

Phong Lan lái xe ra khỏi tầng hầm, đúng lúc nhìn thấy một cô gái trẻ đang đỡ lấy Chu Đào Nhiên, đứng ở lề đường vẫy xe. Cô gái ấy có dáng người nhỏ nhắn mảnh khảnh, khó nhọc gắng sức đỡ Chu Đào Nhiên cao một mét tám say lướt khướt, vấp lên khuỷu xuống mấy bận. Phong Lan giảm tốc độ, từ bên này đường nhìn sang, thấy cô ta đang nói gì đó, có lẽ là quở trách Chu Đào Nhiên, mắt cô bỗng ngập tràn nỗi xót xa. Cô ta là Phùng Oánh đây mà. Biết tên từ trước, nay mới gặp người. Phong Lan lâu nay vẫn luôn tự đề cao mình. Cô đã tưởng tượng ra Phùng Oánh có rất nhiều dáng vẻ. Đàm Thiếu Thành miêu tả cô ấy rất bình thương, hóa ra không phải như vậy. Chu Đào Nhiên vẫn có con mắt giỏi đánh giá phụ nữ như xưa. Chỉ cần nhìn thoáng qua, Phong Lan đã cảm nhận được, cô gái ngày mai sẽ cùng bạn trai cũ của cô làm lễ cưới này rất trẻ trung và ngọt ngào. Đôi má tròn trịa đầy đặn, ánh mắt sáng trong tinh khiết, ăn mặc trang điểm giản dị nhẹ nhàng mà vẫn tươi xinh, nét thanh xuân rạng rỡ không cần bất cứ tuyên ngôn bằng lời nào.

Phong Lan nhận ra cô không còn oán trách Chu Đào Nhiên nữa. Nếu như là đàn ông, cô cũng sẽ lựa họn như vậy. Cô tự trách mình. Quen nhau từng ấy năm, cô luôn tự hỏi, tại sao người đàn ông luôn miệng nói yêu cô lại không muốn cưới cô, vì điều này mà cô băn khoăn lo lắng, thiếu tự tin rồi cuối cùng đau khổ buông tay. Hóa ra chỉ cần khóc lóc vật vã, làm âm ỉ dọa tự tử là được. Trẻ con có khóc mẹ mới cho bú, triết lý đơn giản như vậy, đến bây giờ cô vẫn chưa hiểu ra. Chu Đào Nhiên quả quyết cô không làm nổi những việc như thế. Cô luôn tự hào mình là người phụ nữ hiện đại, từ nhỏ đã được giáo dục phải độc lập mạnh mẽ, phụ nữ là một nửa thế giới, giữ một nửa bầu trời, cô nhất định phải có tôn nghiêm tự trọng. Nhưng tôn nghiêm có đưa nổi cô về trong đêm tối? Có ử ả được chân cô trong giá lạnh mùa đông?

Tử lượng của Phong Lan khá hơn Chu Đào Nhiên, phong thái hành vi sau khi ngấm rượu cũng vậy. Trong khi anh ta say rượu là bắt đầu nói năng huyên thuyên, cô vẫn đủ tỉnh táo đi thanh toán hóa đơn và chủ động biến mất trước khi vợ cưới của anh ta đến. Nhưng sau khi lái xe khoảng mười phút, cô quyết định phải nghĩ cho sự an toàn của tính mạng, quãng đường

còn lại tốt nhất là không nên tiếp tục tự lái xe về. Đồng hồ trên bảng điều khiển của xe báo đã mười rưỡi đêm, giờ này không nên làm phiền đến ai. Phong Lan bèn chọn cách đỗ lại ở một bãi giữ xe gần nhà hàng rồi bắt taxi về nhà.

Nhà hàng của cô ở tầng một của một tòa nhà cao tầng, sau khi khóa xe cẩn thận, cô tiện thể tắt vào đi vệ sinh. Nhà hàng của cô chính giờ tối là đóng cửa, bình thường không có ai trông ban đêm. Từ khi Khang Khang đến đây làm, cậu ta có kê một chiếc giường đơn trong phòng kho để ngủ. Phong Lan lấy chìa khóa mở cửa đi vào, nhà hàng vẫn còn để đèn. Cô khát khô cả cổ, gọi “Khang Khang ơi” liên tục mấy bận mà không ai trả lời. Phong Lan trong trạng thái chệnh choáng vẫn có thể đoán ra được cậu nhóc đó chắc chắn lại lượn ra hàng net để chơi game rồi. Khang Khang vốn không nghiện chơi game, cậu nhóc này rất giống bố, trông bánh bao sáng sủa, hơi bé hay bị nhầm là con gái, tính cách cũng có chút ẻo lả, đến tuổi thanh niên, cậu bắt đầu nhạy cảm, rất sợ bị người khác gọi là “traí cong”, cho nên vô cùng ngưỡng mộ ông cậu Tăng Phi có phong cách mạnh mẽ của mình, cứ đến kỳ nghỉ là lại đến chơi với cậu. Nhưng Tăng Phi đâu có hứng chơi trò trẻ con với cậu nên chẳng cần suy tính gì, quăng ngay cậu đến nhà hàng của Phong Lan, Gần đây, không biết ai đã nhồi nhét cho Khang Khang cái tư tưởng lệch lạc rằng đàn ông đích thực và “traí thẳng” là phải chơi game, thế nên để chứng minh mình là “traí thẳng” từ trong ra ngoài, Khang Khang cứ rảnh rỗi là lại dính lấy hàng net, còn dẫn cả Tiểu Dã – “thần thương traí thẳng” mới của cậu ta về nhà hàng.

Ngày mai nhất định phải nói chuyện rõ ràng với Lưu Khang Khang mới được. Tăng Phi đã giao cậu cháu ruột của mình vào tay cô, cô không thể để một cậu bé ngoan ngoãn học đòi cái xấu được. Phong Lan miên man suy nghĩ, đặt túi xuống, lão đảo đi về phía phòng vệ sinh. Tối nay cô uống khá nhiều rượu, đỗ xe xong, thả lỏng tinh thần được một chút thì men rượu bắt đầu ngấm, bước đi bồng bênh như trên mây. Phong Lan đẩy cánh cửa vệ sinh đang khép hờ, vì đang say không ước lượng được lực sao cho vừa mức nên cửa kính bị va mạnh vào tường, âm thanh phát ra khiến cô hoảng sợ, run bắn người. Sau khi bình tĩnh lại, cô bỗng thấy vui lên, hơi men làm người ta thật hưng phấn.

Phong Lan bật cười khanh khách, bước vào phòng vệ sinh, trong phòng vệ sinh đang có người. Là đàn ông! Anh ta cao hơn Khang Khang một cái đầu, hai tay đang giơ khăn tắm để lau tóc, im lặng nhìn cô, sắc mặt lạ lùng. Lần này Phong Lan không bị giật mình nữa, cô vịn một tay vào khung cửa,

nhớ ra gương mặt này là của cậu nhân viên phục vụ mới đến làm ở nhà hàng. Đầu tóc anh ta vẫn còn ướt rượt, có vẻ như vừa tắm gội xong, thảo nào trong tiệm vẫn còn ánh đèn, ban nãy cô quên không thắc mắc chuyện này.

Nếu như nãy giờ anh ta vẫn đứng ở đây, phỏng chừng là đã bị sốc vì tiếng cười khó hiểu và kinh dị của cô. Nói thật là Phong Lan cũng không biết vì sao mình lại cười, mà chính vì vậy nên cô càng cảm thấy buồn cười hơn. Một cô gái nửa đêm chạy vào phòng vệ sinh, vô duyên vô cớ cười khanh khách, có điều gì có thể kỳ cục hơn thế? Nghĩ đến đó, cô lại vịn vào khung cửa, cười gập cả người lại.

Cô không biết mình cười trong bao lâu, chỉ biết mãi không dừng lại nổi, nước mắt sắp trào ra đến nơi. Đinh Tiểu Dã đứng cạnh bồn rửa mặt đầu hàng trước, anh bỏ chiếc khăn tắm trên đầu xuống, cất lời: “Hay tôi ra ngoài trước nhé?”

“Được thôi.” Phong Lan đứng thẳng người lên, nụ cười vẫn còn trên khuôn mặt. Cô đợi một lát, anh ta vẫn không nhúc nhích. Cô nhớ ra mục đích của việc quay lại cửa hàng, vẫy vẫy một ngón tay, nghiêm mặt nói. “Đến lượt tôi, tôi không quen dùng chung phòng vệ sinh với đàn ông... Ý tôi là dùng cùng một lúc, nhất là lúc đi vệ sinh.”

Đinh Tiểu Dã rất nghe lời, anh nói: “Thế thì chị phải nhường trước.”

Nhường? Nhường gì cơ? Phong Lan ngẩn người, giật mình nhận ra một tay mình vẫn chống lên cửa, trông giống hệt như Mẫu Dạ Xoa đứng chắn trước cửa phòng vệ sinh.

“Ồ. Xin mời.” Phong Lan đứng thẳng người, cố gắng cử động với dáng vẻ thanh lịch nhất để anh ta có thể thoát ra khỏi phòng vệ sinh. Khi anh ta lách ngang qua cô, để thể hiện phong độ bà chủ của mình, cô cố tìm một câu nói đùa để xua tan vẻ lúng túng: “Đừng đứng trước cửa nhìn trộm đây!” Cô cười.

Đinh Tiểu Dã khựng lại, Phong Lan buồn rầu phát hiện ra hình như anh chàng này hơi thiếu tính hài hước.

Một phút sau, Phong Lan bước ra khỏi phòng vệ sinh. Cô nôn khan vài tiếng, không tổng ra được thật khó chịu. Cô vịn tường đi về phía khu phục vụ khách ăn uống rồi ngồi phịch xuống, chống tay lên trán, ngồi im bất động.

Đinh Tiểu Dã không biết trốn vào góc nào rồi. Tại sao giờ này mà anh ta vẫn ở cửa hàng? Chắc hẳn đây là ý tưởng của Lưu Khang Khang. Lúc này Phong Lan cũng không còn sức để truy xét việc này nữa. Cô khàn khàn cất

tiếng: “Làm ơn lấy cho tôi cốc nước.”

Không có ai đáp lời, trong lúc cô đang nghĩ có lẽ chỉ còn một mình mình ở trong nhà hàng trống trải này thì một cốc thủy tinh đã được đặt xuống trước mặt cô. Phong Lan cầm lên uống, ngay lập tức kêu toáng lên: “Tôi chết bỏng rồi!” Sau đó cô ngẩng mặt, nhìn thấy Đinh Tiểu Dã ở cách đó mấy bước, cô liền phồng miệng thổi phì phì, vô cùng tức giận. “Cậu không có não à? Tôi cần nước ấm, không phải nước nóng, cũng không phải nước lạnh, hiểu không? Cậu có hiểu không!”

“Đợi một chút.” Đinh Tiểu Dã nhanh chóng đi lấy rồi quay lại, lúc này nhiệt độ nước vừa phù hợp.

Phong Lan uống mấy hớp, đặt cốc xuống rồi nhìn anh ta, nhận ra anh ta đang đứng ở góc tối, mà mắt cô đã mờ màng vì say. Anh ta trông như một chiếc bóng, không gần không xa, Có vẻ như cơn thịnh nộ vừa đột nhiên bộc phát của cô khiến người ta phải sợ hãi lảng tránh.

“Cậu cũng thấy tính tình của tôi rất khó chịu phải không?” Phong Lan gắng gượng đứng dậy, lảo đảo, may mà vịn được vào cạnh bàn. Đinh Tiểu Dã không hề nhúc nhích. Cô định đứng thẳng lên rồi dạy dỗ cho anh ta một bài, thử đến lần thứ hai thì bị đôi giày cao mười phân đánh bại, trượt chân, “uỳnh” một tiếng, cả người ngã sòng soài ra đất. Hai tay cô chạm đất, nền nhà rất mát mẻ, sự mát lạnh tạo cảm giác dễ chịu thoải mái ngoài mong đợi, khiến cô ao ước được nằm luôn tại đây ngủ một giấc thật dài. Lần này thì anh chàng nhân viên của cô cuối cùng cũng phát huy “tinh thần phục vụ”, bước đến đỡ cô lên, đặt ngồi lại vị trí cũ, giống như khuôn một bao tải vậy.

Lúc ở gần sát anh ta, Phong Lan cố tình hít mạnh một hơi, cười nói:

“Không có mùi sữa ngựa, cũng không có mùi thịt dê. Chắc chắn là dùng dầu gội đầu của Lưu Khang Khang rồi. Lần trước có lẽ tôi đã nhận xét sai, thật ra mùi này cũng không bị “nữ tính” cho lắm.”

Phong Lan cảm thấy cho dù đã say mà mình vẫn quá kiêu ngạo, nhưng ít ra cô đã không nói: “Đó là mùi vị đặc trưng của trai trẻ.” “Không thích nói chuyện này sao?” Sự yên lặng của đối phương khiến Phong Lan cảm thất mất hứng, cô khẳng khái nói. “Cậu cũng có thể gửi mùi trên người tôi.” “Mùi thuốc diệt côn trùng và mùi hôi của rượu.” Đinh Tiểu Dã đã cho cô một câu trả lời thẳng thắn.

Một lần nữa Phong Lan cảm thấy bị xúc phạm, cô đập mạnh tay xuống bàn, đau đến mức mặt mũi nhăn nhó nhưng vẫn không quên lớn tiếng quát:

“Thuốc diệt côn trùng nào? Là Coco Mademoiselle!” Cô vẫn không trông thấy rõ vẻ mặt của Đinh Tiểu Dã thể hiện ra sao, nhưng linh cảm của cô cho

biết chắc chắn lúc này anh ta đang nghĩ cô rất nực cười, bởi bản thân cô cũng nghĩ như thế.

“Chứ không phải là mùi rất nữ tính sao?” Cô thều thào hỏi, dường như quá đấm giáng xuống bàn xong vừa xong đã làm cạn kiệt toàn bộ sức lực của cô. “Cậu không đồng ý à? Rất nhiều người nói thế mà! Tối nay, ngay cả bạn trai của tôi cũng bảo tôi là “nữ thần” của anh ấy.” “Thế á?” Giọng nói của anh đầy vẻ hoài nghi.

“Tất nhiên.” Cô tiếp tục tự hỏi tự trả lời, Phong Lan bắt đầu cao hứng, để chứng minh lời mình vừa nói, cô cởi giày cao gót, lấy gót giày gõ lên mặt bàn, tiếng lách cách vang vọng trong không gian tĩnh lặng. “Anh ấy bảo mỗi khi nghe thấy tiếng giày cao gót của tôi là cảm thấy lo lắng, căng thẳng. Cậu nói xem, bây giờ cậu có thấy căng thẳng không?” Cô gõ theo nhịp, nhìn chăm chăm vào con người duy nhất đứng cạnh mình, như thể nghe được tiếng thở dài khe khẽ.

“Căng thẳng.”

“Cậu cũng thấy căng thẳng à? Tức là anh ấy không nói dối tôi. Thảo nào tôi vừa quay đi, anh ấy đã cưới một cô gái khác.” Phong Lan nắm chặt lấy chiếc giày của mình, cười rồi hỏi. “Cậu có biết Phùng Oánh là ai không? Là vợ của người yêu cũ của tôi. Tôi cứ tưởng cái gì tôi cũng hơn cô ấy, kỳ thực thì cô ấy trẻ hơn tôi, tướng mạo không xấu, ngực cũng không bé hơn tôi. Cậu có thích con gái mè nhuro vô lối không? Như tôi bây giờ vậy... Trông cậu có vẻ không thích, nhưng người yêu cũ của tôi lại thích, tôi cứ nghĩ đàn ông ai cũng như nhau cơ.”

Giọng Phong Lan càng lúc càng nhỏ, cuối cùng cả người cô đổ ngược xuống bàn.

“Này này! Chị đừng có ngủ ở đây chứ!”

Tiếng nói lúc xa lúc gần khiến Phong Lan khó chịu, cô giờ tay phẩy phẩy như xua ruồi, liền bị kéo xóc dậy. “Chị tỉnh lại đi, hay là tôi gọi điện cho Khang Khang nhé?”

“Khang Khang? Khang Khang rất thích cậu... làm người khác thích cũng không phải là điều hay” Phong Lan càng nói càng linh tinh lộn xộn. “Anh ấy bảo lời chúc của tôi rất quan trọng đối với anh ấy, cho nên tôi chúc anh ấy có một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc, hoi đầu phát tướng, Trong lòng tôi thực sự nghĩ như vậy.”

Lại một tiếng thở dài khe khẽ.

“Tôi đưa chị ra bắt taxi.”

Phong Lan được Đinh Tiểu Dã dìu, loạng choạng đi ra đến cửa, sau đó

liền đẩy anh ra. “Cậu là ai vậy?”

Cô cố gắng nhìn anh cho thật rõ.

“Không quen. Nhưng cũng chẳng sao, cậu là kiểu người tôi thích.” Cô lắc lư xoay tròn một vòng, cười rồi hỏi. “Màu xanh lam rất hợp với tôi phải không?”

Cô ghé sát vào mặt anh, biểu hiện trên mặt anh vô cùng phức tạp.

“Phải nghĩ lâu đến thế sao?”

“Tôi đang nghĩ không biết có nên nói với chị không.”

“Cái gì?”

“Váy của chị...”

“Không đẹp sao?”

“Sờ mông chị xem.”

“Đồ lưu manh!”

“Chị cứ tự sờ đi.”

Phong Lan tức giận quắc mắt nhìn anh, nhưng vẫn nghe lời sờ vào mông mình xem sao. Ban đầu không nhận ra điều gì khác thường, sau đó cô mới thét lên. Một góc gấu váy của cô bị mắc vào cạnh quần lót – một mảnh rất lớn, điều này có nghĩa là...

Phong Lan kéo xuống rồi ôm đầu ngồi xồm xuống đất như một con chim đà điểu, gió đêm thổi đến, như mang lại một liều thuốc mạnh, khiến men rượu đã ngấm sâu cũng tỉnh đến phân nửa. Anh ta phát hiện ra từ lúc nào? Từ khi cô ra khỏi phòng vệ sinh ư? Hay là khi cô xoay vòng vòng?

Cuộc đời dài hai mươi chín năm tám tháng của cô, ngoài lần khiêu vũ thời trung học bị tuột dây đeo vai của váy ra, chưa gặp tình huống nào mất mặt như thế này. So sánh ra thì việc người yêu cũ đi lấy vợ chẳng có gì đáng xấu hổ cả, bỗng nhiên cô không còn cảm thấy phiền muộn về chuyện đám cưới ngày mai nữa, nhờ cảm hứng chết tiệt này. “Chị đứng lên, đừng ngồi ở đây.” Đing Tiểu Dã hồn nhiên vỗ vào vai “con đà điểu”. Phong Lan lại hét lên như phải bỏng. đứng lên bỏ chạy, bộ dạng dứt khoát mạnh mẽ, chẳng có vẻ gì là say khướt.

Cô chạy được một đoạn xa mới dừng lại, giày cao gót siết vào chân rất đau. Cô bắt đầu hỏi tưởng ban nãy váy bị vén lên cao đến đâu, liệu anh ta đã nhìn thấy phần nào, đáp án hiện ra sinh động đến mức khiến cô sẽ phải ghi nhớ suốt những năm tháng còn lại của cuộc đời mình. Phong Lan vừa đi vừa miên man suy nghĩ, có tiếng bước chân khe khẽ vọng tới. Cô không chú ý, đột nhiên chiếc túi nhỏ đeo trên vai bị kéo lại, còn cô bị đẩy mạnh, ngã dúi về phía trước. Cô ngã sõng soài xuống mặt đất mới nhận ra không phải là

Đình Tiểu Dã đang đùa cô, người vừa xông đến có dáng thấp bé gầy còm. Vì cô ngã xuống đất trong tư thế một bên người nằm đè lên túi nên thẳng oắt nọ liền phi đến, giơ tay định giằng lấy cái túi.

Đến lúc này thì Phong Lan hoàn toàn tỉnh rượu, cô ý thức được mình đã gặp phải bọn cướp giật, bản năng khiến cô cố sống cố chết túm chặt lấy quai túi xách, tên cướp cũng nhất quyết không buông tay, Phong Lan sợ hãi hoảng loạn, hai bên bắt đầu giằng co kịch liệt.

Bỗng nhiên có một tiếng động lớn vang lên, hai bên đang vật lộn đều giật mình sợ hãi, Phong Lan vừa buông long tay, tên cướp liền không bỏ lỡ cơ hội, giật lấy cái túi rồi bỏ chạy.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh, Phong Lan không kịp mở miệng kêu cứu. Cô thất thần ngồi xuống vệ đường nhìn về phía có tiếng động, chiếc thùng rác hình trụ bị đổ ở lề đường, một bóng người cao cao dưới ánh đèn có dáng hình khá quen thuộc. Anh ta từng bước tiến lại gần, không phải Đình Tiểu Dã thì còn ai vào đây.

Đến khi Đình Tiểu Dã đỡ cô đứng dậy, cô vẫn chưa hoàn hồn. Không chỉ vì cô vừa trả qua một cơn sợ hãi, mà còn vì trí giác đang nhắc nhở cô có gì đó không đúng ở đây. Lúc cô bung mặt chạy ra khỏi nhà hàng, Đình Tiểu Dã hẳn đã đi theo cô. Sau khi sự việc phát sinh, với khoảng cách như vậy, anh ta hoàn toàn có thể chạy lại giải vây khi cô giằng co với tên cướp nhưng tất cả những gì anh ta làm chỉ là đá đổ một cái thùng rác! “Cậu, cậu...”

Phong Lan vẫn chưa hết sốc vì sợ, chỉ vào mặt anh, nói không ra lời. “Tôi thì làm sao? Đêm hôm khuya khoắt con giá con đưa một mình đi lang thang trên đường, lại còn ăn mặc như thế này, không gặp cướp mới là lạ.”

“Sao cậu lại làm như vậy? Tại sao cậu dám?”

Cô định làm cho ra nhẽ với anh nhưng lại bị anh lòi xềnh xệch đi thẳng.

“Vẫn còn đi được, chắc chắn không bị chấn thương hay gãy xương gì đâu.”

Đình Tiểu Dã nói.

Nhưng Phong Lan muốn thổ ra máu!

Cô quá hoảng sợ nhưng nhất thời không thể bộc lộ ra được. Đêm nay đã xảy ra bao nhiêu việc vượt qua kinh nghiệm sống cũng như phạm vi nhận thức của cô. Có lẽ não không hoạt động nổi nữa nên cô mới ngây ngô nói một câu: “Cậu biết trong túi tôi có những gì không? Cậu biết cái túi đó giá bao nhiêu tiền không?”

“Tôi không biết.” Đình Tiểu Dã lại đẩy cô đi về phía đường lớn. “Tôi chỉ biết chị là người không có não. Người chết rồi thì cái túi còn đáng giá nữa

không? Phải rồi, hẳn chắc cũng không giết chị đâu, dù gì chị cũng là con gái mà.” Anh chẳng cần nhiều lời, ai cũng đều biết anh định nói đến điều gì, lại còn nhìn trân trân vào một bộ phận trên người cô nữa. Phong Lan bất giác lấy tay che trước ngực, chặn tia nhìn không lấy gì làm tử tế của anh lại.

“Tôi phải báo công an!” Cô như người sắp chết đuối vớ được cọc. “Nếu như muốn đi báo thì chị tự đi. Chị có biết mỗi ngày xảy ra bao nhiêu vụ như thế này không? Hôm nay chị còn gặp may đấy. Việc sau này đừng có kéo tôi vào, tôi không nhìn thấy gì cả đâu.” “Cái gì!” Phong Lan nói chưa dứt lời, Đinh Tiểu Dã đã chặn một chiếc taxi lại, không phân bua nhiều lời đẩy cô vào trong xe, đồng thời ấn vào tay cô vài tờ mười đồng.

“Tôi chỉ còn từng này thôi, cho chị vay đấy. Nếu không đủ thì chị đi bộ về, dù sao cũng chẳng còn lo bị giật túi nữa.”

Phong Lan há hốc miệng, cô cũng thuộc loại người mồm miệng nhanh nhẩu, nói năng lưu loát, nhưng không hiểu tại sao đêm nay lại biến thành một con ngốc. Trơ mắt nhìn anh đóng mạnh cửa xe từ bên ngoài, tay chân cô vẫn ngây đờ không nhúc nhích.

Đinh Tiểu Dã nhìn bộ dạng cô như vậy, thái độ cuối cùng cũng bớt cọc cằn. Anh than khẽ một tiếng, cúi người nói qua cửa sổ xe đang kéo xuống một nửa.

“Thôi được rồi, màu xanh lam rất hợp với chị.”